

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

שמינית מוזיקה 'זוקלית' בימי הספירה
או בשלושת השבועות

מתוך שו"ת אורן שלחכמים (ח"ב סימן נ"ה)
להרה"ג אורן צדוק שליט"א ז"ל:
המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וְלָקַח לְמוֹטֶה שְׁתֵּי צִפְרִים חֲיוֹת טְהוֹרוֹת וְעֵץ אֲרֶז וְשָׁנִי תוֹלַעַת זָאֵב (ויקרא יד. ד)

פרש"י: ועץ ארז. לפי שהנעצים באין על גסות הרוח: ושני תולעת ואזוב. מה תקנתו ויתרפא, ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב: עכ"ל. וכבר ידוע המעשה בנעמן שר צבא ארם שהיה מצורע, ובא לפני אלישע הנביא שירפאהו, ושלח לו אלישע לטבול במימי הירדן וכו', וסירב בגאותו הגדולה. ורק אחר שנשבר ושמע לעצת ידידיו ושבר גאותו ורחץ כדברי הנביא, רק אז שב עורו להיות כעור נער כמבואר במלכים ..

והנה דבר הגאווה אינו רק בעשירי העם או בפשוטי העם, אלא מצוי גם אצל תלמידי חכמים. שלא יטעה האדם לחשוב שאם בנו מקטפיה ידיע שעדיו להיות תלמיד חכם, שגם בחדא מחתא יהיה בעל מדות. מי לנו גדול כתלמידי ר' עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה לפי דרגתם ומעלתם, וידוע ששורש חוסר כבוד לשני הנו מגסות הרוח. שאם היה מעריך את השני יותר ממנו, היה מבין שעליו לנהוג בו בכבוד. ובפרט כשמדובר ביהודי שהוא בן של מלך מלכי המלכים. ופעם פגשתי לאחר מוקני תימן (בת ים) ע"ה, ושאלני מהיכן הורי בתימן. השבתי לו, מ'ערוס'. אמר לי אני הכרתי שם את כולם, והחל לספר לי במעלת אנשי המקום וכו', ואמר לי. בית אלנהארי היו תלמידי חכמים. כאשר היו הגוים עולים (בהר) להתנכל להם, היה יוצא אחד מהם לקראת הגוים וכותב על ציפורנו דבר מה והגוים היו מפחדים ובורחים. וגם בית.... (אמר לי את השם) היו תלמידי חכמים, אך גימ"ל. ע"כ לענייננו. וכוונתו באומרו גימ"ל, 'גאווה' (כך היתה שפת אבותינו בלשון חכמה ואכמ"ל). ובגמרא ובספרים האריכו שהת"ח צריך שיהיה בהם גאווה שמינית שבשמינית וכו' ואכמ"ל.

וכתב הרמב"ם בהלכות דעות (פ"א ה"ד) שבכל המדות יתנהג האדם בינונית, אך בגאווה יתרחק ממנה כמה שיותר, כי היא נמצאת אצל כל אדם ואדם, וז"ל: הדרך הישרה היא מדה בינונית שבכל דעה ודעה מכל הדעות שיש לו לאדם. והיא הדעה שהיא רחוקה משתי הקצוות רחוקה שונה ואינה קרובה לא לזו ולא לזו. לפיכך צו חכמים הראשונים שיהא אדם שם דעותיו תמיד ומשער אותם ומכון אותם בדרך האמצעית כדי שיהא שלם בגופו.... ודרך זו היא דרך החכמים. כל אדם שידעו דעות (בינוניות) [בינוניות] ממצעות נקרא חכם: ובפ"ב ה"ג כתב וז"ל: ויש דעות שאסור לו לאדם לנהוג בהן בבינוניות אלא יתרחק מן הקצה האחד עד הקצה האחר. והוא גבה לב. שאין דרך הטובה שיהיה אדם ענו בלבד אלא שיהיה שפל רוח ותהיה רוחו נמוכה למאד. ולפיכך נאמר במשנה רבנו (במדבר י"ב. א) 'ענו מאד' ולא נאמר ענו בלבד. ולפיכך ... וכן הפסע מדה רעה היא עד למאד וראוי לאדם שיתרחק ממנה עד הקצה האחר.... לפיכך צו להתרחק מן הפסע עד שיהיה עצמו שלא ירגיש אפילו לדברים המכביעים וזו היא הדרך הטובה. ודרך הצדיקים הן עלובין ואינן עלובין שומעים חרפתם ואינם משיבין עושין מאהבה ושומעים ביסורים. ועליהם הכתוב אומר (שופטים ה. לא) 'ואהביו בצאת השמש בגברתו', עכ"ל.

לא לחינם אמרו חכמינו שהחמץ הוא סמל הגאווה, שכמו שהרחיקו מחמץ בפסח אפילו בכל שהוא ואפילו החמירו בחור וניעור ואפילו בנותן טעם לפגם, כן דבר הגאווה. שכך מידתו של הגס רוח, כולו מנופח מכפות רגליו ועד קודקודו, אך האמת אין בו כלום כולו אויר כחמץ. והוא בגדר דל גאה המאוס בעיני הבריות וכ"ש כלפי שמיא. וצריך להרחיק מהגאווה עד הקצה השני.

על כן מחובתנו לחנך ילדינו להתרחק ממדה זו בתכלית הריחוק, וזאת יהיה שראשית אנו עצמנו נתרחק ממנה כמה שיותר. ובפרט כאשר פוגעים באדם לגד עיני ילדיו, עניניהם בוחנות אותו כיצד ומה יעשה. והדבר נחרט בזכרונם. ואף נרגלים להעביר על מדותיהם גם אם הצדק עמם. ובגיל קטן מאוד, החינוך לזה הוא ללא הסברים, אלא באמירה ועשייה בלבד להעביר את המשחק בין הילדים כך יתרגלו שלא הכל שלהם ולא תמיד שלהם והם צריכים גם לתת לאחרים. בגיל יותר גדול שהינם ברי שיחה, יש להסביר להם, מי שמוותר מרווח מצוה. וכמו"כ לספר להם על מעלת המתגברים בספורי צדיקים. בגיל יותר גדול, אומרים להם לא מתאים לרמה שלך להתעקש על דברים כאלה. אנשים לא מסתכלים יפה על מי שמתעקש ולא אוהבים להיות בחברתו משא"כ להיפך. תתעקש על הבנת הלימוד. תראה מה קורה למי שמתגאה, מקבל צרעת שהיא מאוסה בעיני הבריות ומבדילים אותו מן הציבור שאינו ראוי להיות בקרבתם ב"מ וכו'. ונער בשיבה יש לשוחח עמו על מעלת הענוה ושקוץ הגאווה כמובא בספרים באורך.

וכבר כתב מהר"ץ באגרת המוסר שלו בזה"ל: ומי שזכחה השי"ת לבן שמצוה עליו לחנכו וללמדו, אינו משגיח עליו אם יתפלל, ואם יענה אמן או שיחת חולין ימלא. כ"ש וק"ו אם האב עצמו מתרשל בתפלה ובעניית אמונים, מעשה אבות ילמדו בנים, ויגדלו באולתם ולא תסור מהם עד היותם זקנים. ואין איש שם לב בלמוד בניו וחונכם, או אם ח"ו יצאו לתרבות רעה ושקר נסכם. אבל בדברים עזות, ימצא לנפשו מרגעה, ולא יקפיד אם לא טובה השמועה. ותחילת חינוכם בקללם אחרים לפני אביהם, וישתוק וישמח ולא ימחה בהם, עכ"ל לענייננו.

ואנו נוסיף בעניותינו, שבדורינו זה יש הרבה אנשים פגיעים, שאם מספרים להם שבנם עשה כך וכך הם מגיבים 'גם הבן שלך' וכו'. במקום שהורה ישמח שמגלים אותו במעשה בנן, הוא נפגע ואומר לשני קשוט עצמך וכו', והיא היא מידת הגאווה.

על כן יהיה האדם חכם ויקיים בנפשו (אבות פ"ד מ"ד) 'מאד מאד' ה' שפל רוח'. וגם אם באמת ילדי האחרים גם אינם מתנהגים כראוי, יתן דעתו שמי ששלח אליו את המוכיח הלא הוא ה' ב"ה, ולטובתו הוא זה, שידע מעללי ילדיו ויורכים בדרך ישרה, ויזכה לראותם גדלים במעלות התורה והיראה, אכ"י.

יתגדך משפע בריכה העליונה, האיש הצנוע והנחבא, אשר עושה חיל לתורה ולתעודה, ומחזק ידי עושה מלאכת

ה' בדומיה, ידידיו היקר והחשוב עו"ד ה"ה שחר בן אחרון הי"ו. יהא רעוא שיזכה לראות זרעו ורע ישרים מעורכים, חולכים בדרכי אבותינו הקדושים, תלמידי חכמים יראי ה' מרבים, עם אורך ימים ושנים, דשנים ורעננים

מחידושי רבותינו

ספרים חמשה למוהר"ר צאלח צאלח זצ"ל (עמ' קנ"ז)

הענין בספירת העומר – טהרה והכנה לקבלת התורה

ביום החמישים

ויזהר בספירת העומר, כדי להמשיך על נשמתו רוחניות, לטהרה ממי המקוה העליונה, סוד הנהר העליון, ה"א ראשונה שבשם, וראיתי להאריך בטעמה וסודה.

גלוי ומפורסם לכל, שנצטוו ישראל בספירת העומר, תכף יציאתם ממצרים, ויש לשאול ולהתעורר, מה טעם נצטוו בה תכף, לפי כשירדו ישראל למצרים, ונשתעבדו בהם המצרים, נכנסו תחת יד הקליפה, ושרתה עליהם, וכביכול חוס ושלום קבלו טומאה. וכשיצאו ישראל ממצרים, רצה השם יתברך לטהר אותם במי המקוה העליונה, שימשיכו עליהם על ידי מצות העומר, שהם מ"ט ימים שיש בין פסח לעצרת, כנגד מ"ט צנורות שיש מהבינה עד המלכות, לפי שכבר ישראל זכו להדבק בשכינה על ידי אכילת המצה. ואחר כך, כשסופרין ימי העומר, הם ממשיכים עליהם מי המקוה העליונה, כי כשסופרים לילה ראשונה, היה נמשך על נשמתן רוחניות ממלכות שבמלכות, לפי שכל אחת מן הספירות כלולה מעשר, כידוע ליודעי חן, וכסופרין לילה שניה, היה נמשך על נשמתן ממדת היסוד שבמלכות, ובשלישית ממדת הוד, וברביעית ממדת נצח, ובחמישית ממדת ת"ת, ובששית ממדת הגבורה, ובשביעית ממדת ה"ח"ס, ונמצא שנמשך עליהם רוחניות ממדת הבינה שבמלכות, וזה בשבוע ראשון. וכן בכל שאר ימי העומר, עד שנמצא בליל מ"ט, שהגיעו למדת חסד שבחסד, שנמצא בכל שבוע ושבע, שהיה נמשך עליהם שפע מהבעה שבאותה מדה, כדי לטהרם כדי שיהיו מוכנים לקבל התורה ביום חמישים לספירתם.

(הערת המחבר בגליון): אמר הצעיר המחבר, אחר שכתבתי מה שחננני השם יתברך, בלי ספר ובלי מלמד, כוונת ספירת העומר, וסדרתי שבעה שבועות מלמטה למעלה, אינה לידי ה' יתברך ספר חמדת ימים בשנת ה"ת"ק ליצירה, ועיינתי בו, ומצאתי שסידר השבועות מלמעלה למטה, אז חרד לבי, ורעדה אחזתני, ואמרתי, אולי עברתי על לא תעשה לך פסל, כמו שהובא בזהר פרשת בראשית, ואמרתי בלבי לחזור ממה שכתבתי, ובחמלת השם עלי, מצאתי לי חבר בעל היכל הקדש, ועיינתי בו, שהסכימה דעתי לדעתו, ואז נתנחמתי, ושמח לבי, ויגל כבודי, ותהלה לאל יתברך, על כל טוב גמלני, ואשאל ממנו יתברך, שיאיר עיני במאור תורתו, אמן כן יהי רצון. (ע"כ לשון ההערה).

ועוד יש לשאול, מה טעם מצוה זו נוהגת בכל זמן, בין בפני הבית בין שלא בפני הבית, בין בארץ בין בחוצה לארץ, ועוד תחילת זמן הספירה בליל ב' שלפסח, מאחר שלא נמצא שום חמץ, שכבר ביערו בערב פסח, לפי שדבר ידוע, שהחמץ הוא רמז ליצר הרע, וביעור חמץ הוא רמז, שצריך האדם שיפסח במעשיו, ושיחזור בתשובה, לפי שעל ידי החטאים שחטא, המשיך עליו כח הקליפה, ושרתה עליו וטמאתו, הוצרך שישוב בתשובה, כדי שימשיך על נשמתו שפע מהתשובה העליונה על ידי ספירת העומר, ויטהר. וזה נרמז במה שאמרנו בזהר, על מי שאינו סופר, דלאו איהו טהור, ולא איהו בכלל דטהור, ולית ליה חולקא בכלל דאורייתא, כי לא דברו על מי שלא חטא, לפי שדבר פשוט, שאינו מולול בספירת העומר, שהיא מצות עשה, אף על פי שלא חלקו, אבל דברו אלא על מי שחטא, כי אין צדיק בארץ, אשר יעשה טוב ולא יחטא, ואין לו טהרה, אלא במה שזכרנו למעלה, ולפיכך ספירת העומר נוהגת.

המשך בעמוד הבא

פתרונות לחג פסח

אחוזה חידה! ט"ו טובות (דיינו), כנגד ט"ו מעלות שבתלים, וכנגד ט"ו מעלות שבמקדש, וכנגד ט"ו מעלות שעשה הקב"ה עם ישראל במצרים, כמובא בעץ חיים למהרי"ץ.

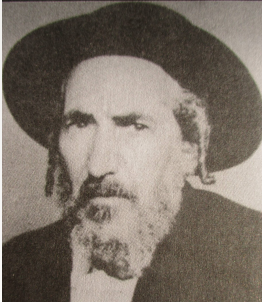
הזכרה: מי שהכל של.

מי בתמונה? הרב סאלם יעיש דוד.

אחזה חידה!
שתיה פתחו באות פסוק
אך שמותיהן שונות
ולעיתים הן חוברות
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

לרפואת דוד בן יאיר והודיה בת אוריאל אהרן בתשכחע"י

בענין שמיעת מוזיקה הנקראת ווקלית, שעניינה שירה בפה ללא כלי נגינה, ונעשית באומנות יתירה על ידי בעלי כשרון, ומידי שנה בשנה רק הולכת ומתפתחת ומשתכללת אומנות זו, להוות חיקוי מושלם ביותר למוזיקה רגילה על ידי כלי נגינה, עד שלא ניתן להבחין כלל ועיקר מהו החיקוי ומהו המקור, והותאמה במיוחד להיותה מושמעת בתקופת הימים, בהם בית ישראל נוהג מנהגי אבילות, ימי הספירה ושלושת השבועות.

והנה אמינא שברור הוא, שלא הועילו כלום בתקנתם, להיותה נעשית כולה באמצעות הפה, אם מגיעים לאותה תכלית של שמחה הנמנעת בימים אלו, שלא דיברו לאסור בדברים המביאים אליה אלא בשמחה עצמה הנגרמת מכך, ומה לי אם על ידי כלי נגינה נמצא שמח בניגון ומה לי אם על ידי הפה. ויש ללמוד זאת גם ממקור הדין – המגן אברהם (סי' תקנ"א סק"ז), שכתב לאסור ריקודים ומחולות, והיינו שהדגש בדבריו אלו הושם על התנועה שנאסרה, ולא על הדרך המביאה אליה, ואם כן גם אם יהא נעשה בפה או אפילו בהכאת כפיים, אם יכול הדבר להביא לידי שמחת ריקודים ומחולות הרי זה נאסר, ופשוט הוא.

ואם הדיון היה במה שהתחיל עוד בראשית ימיה של אומנות ניגון זו, להיותה משמשת כתחליף, עוד היה מקום להבין את ההיתר שבדבר, שברור שניגון בדרך זו לא היה מביא לידי שמחה, שהיה מורגש חסרון כלי הנגינה בה, מה גם שהניגונים עצמם היו שקטים ועדינים, (שמעיקרא לא היה צד לאסור אף בכלי נגינה, היות שדברי המגן אברהם אמורים בריקודין ומחולות, וניגונים אלו שהם שקטים המכונים שירי נשמה, אינם מביאים לידי כך, ובשעת הדחק לענין יש מקום לצרף זאת להיתר, מה גם שמעיקרא המגן אברהם אמרה מסבירא דנפשיה, יעויין, וזאת אחר שיש לדון בכל ימות השנה בעיקר היתר ניגון בכלי שיר).

אולם כיום מלבד שהחיקוי לכלי הנגינה הוא מושלם, עוד זאת שעושים אותה מספר אנשים, בשילוב מורכב ומקצועי, עד שלפנינו נשמעת תזמורת מושלמת המנגנת כשאר ימות השנה, ולא נודע כלל ועיקר כידוע, כי עושים מלאכת בפה.

ומה שמורגל הדבר בפי מקצת מבני קהילותינו שלא נהגו אבותינו איסור בשמיעת ניגונים, לא ידענא אבותינו היכא, שאם מתחיל הייחוס לאבות מכאן בארץ, ברור שאין ראיה, ואם משתלשל והולך מתימן, הרי הא בורכא, שעל איזה כלי נגינה מדובר, האם של המוסלמים, שהרי אבותינו נהגו איסור על עצמם שלא לנגן ולא לשמוע בכלי שיר כלל ועיקר, לא רק באלו הימים המנויים אלא בכל ימות השנה כולה, מלבד ניגון בפח שאינו כלי שיר כלל ועיקר (ורק בדור האחרון כפי ששמעתי, הוא ממה שהגיעו אליהם מהטורקים שהיו בתימן, ופחים אלו היו משמשים לנפח), ובעיית צנעא גם זה לא היה אלא רק בהכאת כף אל כף, מפני המלכות, כך שעדיף לאלו הטוענים כן להסתפק במה שנמנע כאן כשאר הקהילות, ולא הודקקתי להתייחס לכך אלא מפני ששמעתי טענה זו רבות. למסקנת הדברים, ברור הדבר שיש לאסור איסור בשמיעת מוזיקה המכונה זוקלית מצד מנהגם של ישראל, להיותם אבילים על פטירת תלמידי רבי עקיבא, ועל חרבן פעמיים, ורק שירת קודש ששרים בפה מותרת בימים אלו.

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת

מרת חביבה בת רחמה
אוחנינה ע"ה תנצב"ה

לעילוי נשמת

מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכון, תנצב"ה

מהליכות אבותינו

וראו כל עמי הארץ כי שם
ה' נקרא עליך ויראו ממך
(דברים כה. י')

כתב מארי שמעון הקרי זצ"ל (נוה ישראל, הרצליה) ביום
זכרונותיו מתימן זצ"ל:

יהדות תימן היו כולם דתיים לפי התורה, אסור
אפילו לגלח פאות ללא יוצא מן הכלל אנשים, נשים
וטף הקפידו גם כמצוות התורה, יהדות תימן קיימה
את התורה כנתינתה מסיני והתורה הגנה על עם
ישראל. למשל: אם היה גוי שרוצה להכות יהודי,
חברו של הגוי היה אומר לו "לא כדאי לך אתה
תקבל עונש מה'". ואם הייתה שנה שלא ירד גשם היו
הגויים יוצאים עם הצאן הבקר והגמלים ומתפללים
לה' שיתן גשם ואם לא ירד הגשם בעיתו תהיה שנת
רעב והרבה מתים ברעב-ולא היו נענים, היו פונים
ליהודים בבקשה שיתפללו לה' שיתן גשם ואם לא
יהיה מטר ימותו ברעב והגויים היו מאמינים בה' והיו
יוצאים אלפים להתפלל בשדה עם הפרות הגמלים
הסוסים והחמרים וכך היו מתפללים- "יאללה
ארחמנא, יאללה ארחמנא ושפק עלינה" ולא היה
יורד גשם, כך לא הייתה ברירה אלא לפנות ליהודים
שיתפללו הם ידעו "ה' יעננו ביום קראנו" המשטרה
המקומית פנתה לראשי העדה בבקשה "תתפללו
לאללה שיוריד גשם, ואם לא, יהיה בצורת ויהיה
רעב וימותו האנשים ברעב".

ראשי העדה היו מכריזים בשני וחמישי תפילה לגשם
אם לא יהיה גשם ימותו בני האדם ברעב. אין גשם.
אין תבואה. אין לחם. אין מים לשתות ובכך היהודים
מכריזים תפילה בבית הכנסת ועומדים בתפילה
ומעמידים את תינוקות של בית רבן על יד שליח
ציבור והשליח ציבור ר"ש אומר לתינוקות של בית
רבן אמרו אבינו מלכנו רחם עלינו והתינוקות היו
צועקים בקול מר בבכי כמה פעמים בבכי ובדמעות
שליש. אחר כך ש"צ אומר בתפילה רבש"ע עשה
למען תינוקות שב"ר שלא חטאו, בבכי, ומיד
מתאספים העננים בשמים והנה הרעמים והרוחות
והגשם מתחיל לרדת והערבים היו בורחים מהגשם.
והיו מתפללים איך הקב"ה שומע תפילת היהודים
והם יצאו להתפלל שבוע שבועיים ולא ירד גשם
ידעו ה' עם היהודים.

והיה להם אימה ופחד לנגוע ביהודי לרעה אם יש
אחד אל(א)ם רוצה להרביץ ליהודי בדרך או בעיר
היה החבר שלו אומר לא כדי לך אתה תשלם בנפשך
עזוב אותה. הגויים היו הולכים בדרך בכל מקום עם
שבריה חרב חד משני צדדיו עם רובה או אקדח,
היהודי אסור לו יקח נשק אפילו בבית שלו והיו
מפחדים מהיהודים פחד שמימי אם יעשה הגוי ליהודי
משהו רע הגוי יודע שהשם ישלם גמולו. ובכך היו
אומרים אחד לשני לא כדאי יודעים שהתורה מגנה
ומצלה על היהודים בכל תימן כאשר שקיימנו את
התורה כנתינתה מסיני עם תרי"ג מצוות שבה
כנתינתה מסיני.

סגולת ספירת העומר - הארה ושפע לעולם

ועוד יש לך לדעת סגולת ספירת העומר, שעם כל זה, הספירות, מתייחדים למעלה,
ויורד שפע והארה לכל העולמות, ולפי זה תקנו שנאמר מזמור, (תהלים ס"ו) אלד"ם
יחנו ויברכנו, שיש בו מ"ט תיבות, חוץ מפסוק ראשון, כנגד מ"ט צנורות, שיש ממדה
אחרונה עד המקוה העליונה, שנמשך עלינו רוחניות ממדת אלד"ם חיים, וזהו
אלד"ם יחנו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה, אמן כן יהי רצון, לפיכך צריך להזהר
בספירת העומר, שלא ישכח אפילו יום אחד. שאם חוס ושלום ישכח, פוגם באותו
צנור, הרמזו באותו יום, שגורם לו שלא יאיר, ושלא יקבל שפע, ממה שלמעלה
ממנו, וזהו שנצטוו בתורה, וספרתם לכם שבע שבתות תמימות תהיינה, שהם מ"ט
ימים, כנגד מ"ט צנורות, שיש מן המדה האחרונה עד מדת הבינה שלמדת חסד, לכן
צריך להזהר ולכוין כמו שבארנו, וזה לשון, הזהר בפרשת אמור דף צ"ז עמוד א'.

וביום השמיני ימול בשר ערלתו (ויקרא יב. ג)

מה שצוה שלא לימול אלא ביום ח' כדי שתעבור עליו שבת א' ותצא לו נפש יתירה
א"נ אינו מבריא אלא עד ח' ימים א"נ עד שיעברו עליו שצ"ם חנכ"ל א"נ מפני
שהנחש הטיל זוהמא בחוה וכשתלד זוהמא נדבקת בילד ולפי' צריך לישב ז' נקיים
ואח"כ יטהר כמו הנדה א"נ לפי שני' כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך ר"ל אינו נקי
בכך לירשך אלא עד שתמול אותו ממעיך גי' ק"פ שהן שעות של ז' ימים וליל ח' הרי
ק"פ.

בגדי יחיו פרומים וראשו יהיה (ויקרא יג. מה)

לפי שזה האדם גרם לו חטאו עד שנמשך לו מזה שנסתלק ממנו לבוש הקדוש
מעשיית המצות ונתלבש בלבוש הטמא לכן צותה התורה לפרעו ולפרמו לאותו
הלבוש הרע שלבש ע"י מעשיו הרעים ובעל הרחמים ישוב ורחמיהו שהאדם הנכנע
מוחלין לו אחר ששב בתשובה.

(ידוע יעקב' למוהר"י בן יעקב צאלח זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

מה עושים כשהרבנים חלוקים ונגרם נזק למי מוהעדרים (ח"א)

בכפר עראס כיהן כרב המקום מרי סעיד אַלְבַּטְטִיל זצ"ל, תלמיד חכם שנון גדול
בתורה ויראת שמים, שאחד מתלמידיו המובהקים היה מרי יוסף סעיד אַלְגֶּרֶדִי זצ"ל.
והנה אחד מתושבי המקום, יוסף חַבִּיב ז"ל, קנה שור, ובקש ממרי סעיד אַלְבַּטְטִיל
לשחוט. אמר לו מרי סעיד לצערי אני יכול לשחוט כי אני חולה, אבל תלמידיו ויקרי
מרי יוסף סעיד אַלְגֶּרֶדִי ישחט את השור, ובעה"ת גם אני אהיה שם בשעת שחיטה.
מרי יוסף סעיד אַלְגֶּרֶדִי נענה לבקשת מורו ורבו מרי סעיד אַלְבַּטְטִיל, ובא לשחוט
את השור. מסר לרבו לבדוק את הסכין והיו שם עוד שני רבנים אחרים שגם הם בדקו
את הסכין. וכולם שבחו והללו שהסכין יפה חדה וחלקה כנתינתה מסיני.

לאחר שנשחט השור כדון, בדק מרי סעיד אַלְגֶּרֶדִי את הריאה בפניהם, ונמצאת
שלמה מכל מום. אך כאשר בדק את בית הכסות, ראה שמחט תחובה שם. כל
הרבנים שהיו בשעת שחיטה כולל רב המקום בדקו את בית הכסות וראו שלא עברה
המחט מעבר לעבר. אלא שנפלה מחלוקת בין הרבנים, יש שסברו להטריף, כי
לדעתם החלק הנותר שלא עברה המחט בו אינו עור בית הכסות אלא חלב, וכל
חלב טמא אינו סותר. ויש שחלקו עליהם, וביניהם רב המקום ומרי סעיד אַלְגֶּרֶדִי
שסברו להכשיר, כי לדעתם זהו עור בית הכסות ולא חלב. כיון שכך, בקש רב
המקום ממרי סעיד אַלְגֶּרֶדִי לנסוע לעיר יריס הסמוכה, ולכנס את הרבנים מרי חיים
קאפח זצ"ל ומרי סְלִימָאן גַּמֶּל זצ"ל, ולהראות להם את הספק. גם הם בדקו את
הספק, ודעתם חלוקה. מרי חיים קאפח נטה להתיר, ואלו מרי סלימאן גמל נטה
להטריף מהטעם הנ"ל. ואז קמה מהומה גדולה בקרב הציבור שקנה בשר מאותו שור.
רוב הציבור נטו אחרי המתירין, וחלק קטן נטו אחרי האוסרין. כי שלושה רבנים
אסרו, ושלושה רבנים התירו, והיה בית דין שקול.

משום כך נועצו יחדיו רב המקום עם מרי חיים קאפח, לבקש ממרי סעיד אַלְגֶּרֶדִי
לנסוע לצנעא מיר, שזה מהלך שלושה ימים ברגל, ולהפגש שם עם כב' הרבנים
גדולי הדור. בית הדין הגדול של הרב הראשי לתימן הרה"ג מרי יחיא יצחק הלוי
זצ"ל.

המשך אי"ה בל"ג בשבוע הבא

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב אהרן ב"ר יוסף הכהן עראקי ז"ל נולד בתקופת מהרי"ץ. אביו הוא הגאון רבי יוסף בן הגאון רבי יחיא בן הרשב"א הכהן עראקי ז"ל. הלא חיבר ספרים, אך מכמה תשובות שנתרו בידינו ניתן ללמוד גדלותו ומעלתו. וז"ל באחת מתשובותיו: "כל זה כתבתי לפי ענין וקוצר שכלי, וידוע אני בעצמי שאיני ראוי, שאני נבזה וחדל אישים, שפל ואפל, ומה אני ומה כחי לבא אחר המלכים ולהרהר אחריהם, ודי לי די אם אבין פשטי דברי הפוסקים כפשוטן ולא להרהר אחריהם מאין למדו זה. אבל הציקתני רוח בטני, על מה זה ועל מה זה שכחתי תורת אדונים חיים שלמדנו אבותינו הקדושים, אשר קטנם עבה מתננינו, ורוח אלהין קדישין בהן. ואחר שעברו מגד עינינו קיימנו בעצמינו אשר לא ידע את יוסף, בלי אומר ובלא דברים, אלא טענות רעועות. על זה נכנסתי לפני ממוחצתי לחפש בדברי הפוסקים ראשונים ואחרונים".

הברכה...

התודה...

לתלמידנו האהובים, צעירי הצאן נערי החמד המסולאים מזהב ומפנינים, אשר מקיימים בגופם 'חסד ואמת נפגשו', תורה מרובה בהתמדה נפלאה, עם עשיית חסד רבה כיאה לגבי תורה

תלמידי כיתה ז'

יהא רעוא שיעלו מעלה בתורה וביראה, ויזכו לכל מדה טובה, ולשמחת בית השאובה, ויהיו מגדולי הדור הבא וממעתקי השמועה, ועליהם יאמר טוב שם משמן טוב ויום המוות מיום הוולדו, ישראל אשר בך אתפאר, אכ"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

תפארת בנים

לומדים בבית
הזמנים
בבית
פעולת צדיק
בעיר ת"ו

כיתה ב' נערכה
הגדלה על רמקול נייד
איכותי לאחר
שהתלמידים צברו פתקי
הצטיינות בהתנהגות
ולימוד לרוב בתקופה
האחרונה זכה בפרס
התלמיד הנעלה יעקב
לוי נ"י יה"ר שימשיך
לעלות ולהתעלות

אי זו אחדות, אי זו
אחווה, ממש מתאים
לאילו הימים!
אך האמת היא,
שאהבה ואחווה זו,
תמיד שוררת
בעטרת חיים!!

תלמידי כיתה ב' סיימו בס"ד ללמוד את כל חומש שמות ואף חגגו לרגל שמחת התורה. אחת האמהות אפתה עוגה לכבודם ואף כתבה להם ברכה בזה הלשון:
לכיתה ב' היקרים הכיתה הכי מצוינת בציר!
"יש כח על סיוט לימוד חומש שמות. יה"ר שתזכו לעלות באצלות
התורה הקדושה, ותזכו להשיק לעשות נחת רוח להקב"ה,
ולאן - ההורים שלכם, מתוך אהבה אמיתית בתורה הקדושה.

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה